

Arrest

nr. 189 717 van 13 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VAEREWYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 3 december 2010 diende verzoekster een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 24 april 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf van 3 december 2010 ongegrond wordt verklaard.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 9 augustus 2013 diende verzoekster een tweede aanvraag in om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 februari 2014 de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

1.5. Verzoekster diende, via een op 9 april 2015 gedateerd schrijven, een derde aanvraag in om, omwille van gezondheidsproblemen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 4 mei 2015 de beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Op 8 juni 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, na te hebben vastgesteld dat de aangestelde ambtenaar-geneesheer geen rekening leek te hebben gehouden met een aantal in het aangebrachte standaard medisch getuigschrift vermelde diagnoses, de beslissing om de beslissing van 4 mei 2015 waarbij verzoeksters derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in te trekken.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 16 juni 2015 de beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 29 maart 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 10.4.2015 bij onze diensten werd ingediend door :

*[D.V.] [...]
nationaliteit: Servië
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 24.4.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 3.12.2010. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 3.12.2010 (zie bevestiging arts dd.29.4.2015 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 24.4.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals

vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).“

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te vloeien uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkende mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren.

Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegeven op de hoogte te stellen.

Artikel 9 ter, §3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan. ”

Uit lezing van punt 5 in bovenstaand artikel blijkt dat verwerende partij de aanvraag onontvankelijk kan verklaren indien de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag o.b.v. art. 9 ter Vreemdelingenwet.

Onterecht stelt verwerende partij dat het medische getuigschrift, zoals gevoegd bij de medische regularisatie aanvraag van 10/04/2015 melding maakt van een ongewijzigde gezondheidstoestand in vergelijking met de eerdere aanvraag.

De aandoening in de aanvraag van 29/11/2010 had enkel betrekking op hypertensie en hepatitis type I, terwijl er in de aanvraag van 10/04/2015 sprake is van insuline dependente diabetes type II, dyspneu d'effort door COPD en dreigend hartfalen, morbide obesitas, leversteatose en ferriprieve anemie.

Uit het eerdere evaluatieverslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 18/04/2013 kan worden afgeleid dat men deze bijkomende aandoeningen nog geen rekening kon worden gehouden, nu zij toen nog niet vermeld konden worden op de overgemaakte medische attesten.

Het is onbegrijpelijk dat de ambtenaar-geneesheer in zijn schrijven van 29/04/2015 naar aanleiding van de medische regularisatie aanvraag van 10/04/2015 stelt dat de aandoeningen "in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoeg bij de 9ter aanvraag dd. 03/12/2010" (miskenning van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel).

Kennelijk werd het dossier van verzoekster, nadat de onontvankelijkheidsbeslissing van Uw Raad dd. 04/05/2015 m.b.t voormelde aanvraag van 04/05/2015 werd ingetrokken, opnieuw voorgelegd aan de ambtenaar geneesheer.

Deze laatste haalt in zijn schrijven van 15/06/2015 exact dezelfde reden aan en voegt daaraan op dat moment voor het eerst een motivatie toe (stuk 5).

De ambtenaar-geneesheer spreekt aldus zijn eigen beoordeling van 29/04/2015 tegen, daar hij dient vast te stellen dat er naast de reeds, eerder vermelde aandoeningen ook nog aandoeningen waren die niet in voorafgaande attesten werden vermeld met name (Ibid.). !

- dyspneu d'effort / ins[pa]nningskortademigheid,
- leverartrose, en
- ferriprieve anemie, en
- hypercholesterolemie.

De ambtenaar-geneesheer stelt dat deze laatste aandoeningen door verzoekster zelf zouden kunnen worden vermeden door haar gewoontes aan te passen.

De aandoeningen waaraan verzoekster lijdt zijn immers zo nauw met elkaar verbonden dat het louter (nog meer dan nu reeds) aanpassen van haar voedingsgewoontes er niet toe zal leiden dat de leverartrose kan worden verholpen.

Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer dat er geen specifieke, klinische of technische onderzoek van deze laatste aandoeningen worden gebracht.

Verzoekster brengt om die redenen thans een nieuwe standaard medisch getuigschrift van Dr. [K.] dd. 10/04/2017 bij, waarin deze laatste als diagnose stelt "ongecontroleerde diabetes mellitus type 2 insuline dependent met polyneuropathie handen & voeten" (stuk 6).

Zij brengt om dezelfde reden thans ook een verslag van Dr. [V.] van 07/04/2017 bij, waarin deze laatste bevestigt dat verzoekster kampt met "chronisch bronchiaal lijden type COPD" en dat er bij verzoekster tekenen zijn "van kleine luchtweginflammatie met verminderde eind-expiratoire flows" (stuk 7).

Tot slot werd in het standaard medisch getuigschrift van Dr. [W.] dd. 04/04/2015 gevoegd bij de laatste aanvraag, melding gemaakt andere medicijnen dan vermeld in de eerdere aanvraag.

Omwille van het dreigende hartfalen dient verzoekster immers de medicijnen Asaflow, zocor en enalapril in te nemen.

Medicijnen die zij nu nog steeds dient te nemen (vgl. stukken 6, 7 en 8).

De beschikbaarheid van deze medicijnen in het land van herkomst werd niet nagegaan in het kader van de eerdere aanvraag.

Nochtans heeft zulks gevolgen voor toegankelijkheid van de medische zorgen aldaar.

Het is dan ook duidelijk dat het onderzoek in de laatste aanvraag medische regularisatie aanvraag van 10/04/2015 niet afdoende werd gevoerd.

Het is dan ook strijdig met artikel 9 ter Vreemdelingenwet, minstens is er sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en zelfs van de materiële en formele motiveringsplicht, dat verwerende partij zonder meer stelt dat de huidige aandoeningen reeds werden ingeroepen in het kader van de vorige aanvraag.

De ambtenaar-geneesheer had zowel met de nieuwe aandoeningen als met alle nieuwe medicatie rekening moeten houden en een nieuw advies omtrent de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid moeten opmaken en aan verwerende partij bezorgen.

Zulks werd evenwel niet gedaan.

Wat volledig in strijd is met het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Eveneens in strijd met voormelde beginselen is het feit dat verzoekster pas op 27/03/2017 werd ontboden om bij de gemeente de bestreden beslissing in ontvangst te nemen, wat gebeurde op 29/03/2017 (stuk 3).

Een en andere doet vermoeden dat verwerende partij pas in actie is geschoten nadat de huidige raadsman van verzoekster per e-mail dd. 08/03/2017 navraag heeft gedaan bij de bevoegde diensten over de stand van zaken in het dossier van verzoekster.

Dit terwijl de bestreden beslissing dateert van 16/06/2015 en aldus gesteund is op verouderde medische gegevens waardoor het onredelijk is de aanvraag van verzoekster, wiens gezondheidstoestand de voorbije jaren een negatieve evolutie kende, af te wijzen.

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook ten onrechte als onontvankelijk afgewezen."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijft geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de concrete kritiek van verzoekende partij, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig

onderzoek van de verzoekende partij hun situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De verweerder laat gelden dat artikel 9ter van de wet als volgt luidt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...);

2° (...);

3° (...)

4° (...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.” [...].

Uit de voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te verklaren, indien de ingeroepen elementen reeds bij een vorige aanvraag tot verblijfsmachtiging werden ingeroepen.

De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingediend (R.v.V. nr. 135.826 van 5 januari 2015).

Het loutere feit dat de verzoekende partij beweert dat er een gewijzigde gezondheidstoestand zou zijn, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding kon worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich op dezelfde medische elementen beroept, als bij de eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging dd. 03.12.2010 dewelke op 24.04.2013 ongegrond werd verklaard.

In het medisch advies dd. 18.04.2013 werd opgenomen dat verzoekende partij geen enkel specialistisch verslag overmaakte alhoewel zij lijdt aan een ernstige vorm van insuline dependente diabetes mellitus sinds 2005. Verzoekende partij heeft weinig ziekte-inzicht en de therapietrouw is niet ideaal waardoor de diabetes niet optimaal geregeld is.

Om die reden heeft de arts-adviseur thans aangegeven dat er exact dezelfde aandoening werd beschreven: het gaat opnieuw om de insuline dependente diabetes mellitus type II.

De verweerder laat dienaangaande gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben.

De verweerder laat gelden dat de verzoekende partij niet ernstig kan ontkennen dat de ingeroepen aandoening beantwoordt aan elementen die reeds in een vorige aanvraag werden ingeroepen.

Het loutere feit dat verzoekende partij door middel van andere standaard medische getuigschriften de medische toestand heeft geactualiseerd, betekent nog niet dat zij het bewijs levert van andere medische gegevens.

Zie in die zin:

“Een later gedateerd medisch attest is niet noodzakelijk een “nieuw” medisch attest in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er dienen immers “andere” medische gegevens te worden aangebracht.” (R.v.V. nr. 97.029 dd. 13.02.2013)

“Het feit dat eerste verzoekster nog steeds ziek is, betekent niet dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw zou moeten worden onderzocht op basis van nagenoeg identieke elementen.” (R.v.V. nr. 107.339 dd. 25.07.2013)

Terwijl nopens de andere nieuwe aandoeningen die in de nieuwe aanvraag dd. 10.04.2015 werden genoemd het volgende werd gemotiveerd door de arts-adviseur:

- de dyspneu d'effort of inspanningskortademigheid kadert perfect in het morbid obees zijn van betrokkene, hiervoor een aandoening van de luchtwegen (COPD) of het hart (hartfalen) opgeven zonder zich te baseren op klinische, technische of specialistische onderzoeken is totaal speculatief;*
- de leversteatose kadert eveneens in het obees zijn van betrokkene en valt maar te verhelpen wanneer deze haar nefaste voedingsgewoontes zal wijzigen;*
- de ferriprievae anemie werd verholpen door een eenvoudige gynaecologische ingreep;*
- de hypercholesterolemie is onbestaand.*

Verzoekende partij toont niet aan dat voormelde beschouwingen onredelijk zijn.

De nieuwe medicatie waarvan verzoekende partij in het verzoekschrift gewag maakt, is ingegeven in het kader van het voorgehouden hartfalen. De arts-adviseur heeft hierbij duidelijk gesteld dat er geen klinische, technische of specialistische onderzoeken zijn gebeurd en deze aandoening dan ook niet kan worden weerhouden aangezien deze geheel speculatief is. Verzoekende partij kan thans dan ook niet voorhouden als zou rekening gehouden moeten worden met medicatie die zij daarvoor neemt: de aandoening is niet aangetoond.

Gezien de aandoening niet kon worden weerhouden, diende de arts-adviseur ook niet in te gaan op de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst.

In zoverre verzoekende partij thans nieuwe medische getuigschriften voorlegt, dient verweerder op te merken dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig nadien nog nieuwe stukken voorbrengen.

Verzoekende partij heeft ook kritiek op de kennisgeving die pas op 29.03.2017 is gebeurd.

De verweerder is de mening toegedaan dat dit gegeven op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris om deze reden te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, zou zijn gebeurd, haar heeft gehinderd in haar mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekende partij er in haar middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

Vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn.” (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

Tot slot geeft verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing dateert van 16.06.2015 en aldus is gesteund op verouderde gegevens. De arts-adviseur en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging hebben zich gesteund op de gegevens en de aanvraag die aan hen was overgemaakt en hebben op die basis een correcte beslissing genomen. De beschouwingen van verzoekende partij zijn niet dienstig.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Terwijl er ook geen sprake is van een “manifeste beoordelingsfout”.

4.3. De Raad merkt op dat waar verzoekster aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt zij in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel laat verweerder toe een herhaalde aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk te verklaren wanneer de elementen die ter ondersteuning van deze aanvraag worden aangebracht reeds werden ingeroepen ter onderbouwing van een eerdere aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing toepassing gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet om verzoeksters derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren. Hij heeft hierbij gewezen op het feit dat verzoekster op 3 december 2010 reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en dat uit het door haar aangebrachte medische getuigschrift en de bijlagen blijkt dat haar gezondheidstoestand sedertdien niet is gewijzigd. Hij heeft verder geduid dat het voorgelegde medisch getuigschrift haar eerder uiteengezette gezondheidstoestand slechts bevestigt. Verweerder heeft tevens bij de bestreden beslissing het advies van een door hem aangestelde controlearts gevoegd, waarin het volgende wordt gesteld:

*“NAAM : [D.V.]
Vrouwelijk
nationaliteit: Servië
[...]*

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 10.04.2015 en 03.12.2010 te vergelijken.

Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 08.06.2015 een standaard medisch getuigschrift voor opgesteld door dr. [P.W.] op 04.04.2015. Uit dit medisch getuigschrift en de medische stukken d.d. 03.09.2014, 27.11.2014 en 14.12.2014 blijkt dat de aandoeningen van betrokkene zoals hier beschreven in wezen niet verschillen van de aandoeningen beschreven in het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 03.12.2010 waarvoor DVZ op 24.04.2013 reeds een beslissing heeft genomen. Het gaat om exact dezelfde aandoeningen. Aangaande de aandoeningen die nog niet vermeld waren in voorgaande attesten dient het volgende gezegd. De dyspneu d'effort of inspanningskortademigheid kadert perfect in het morbid obees zijn van betrokkene, hiervoor een aandoening van de luchtwegen (COPD) of het hart (hartfalen) opgeven zonder zich te baseren op klinische, technische of specialistische (longarts, cardioloog) onderzoeken is totaal speculatief. De leversteatose kadert eveneens in het obees zijn van betrokkene en valt maar te verhelpen wanneer deze haar nefaste voedingsgewoontes zal wijzigen. De

ferriprive anemie werd verholpen door een eenvoudige gynaecologische ingreep en de hypercholesterolemie is onbestaand.”

Uit dit medisch advies van de ambtenaar-geneesheer op wie verweerder een beroep deed blijkt duidelijk dat hij vaststelde dat naast de reeds eerder aangevoerde medische problemen er ook nog *“aandoeningen die nog niet vermeld waren in voorgaande attesten”* werden weerhouden. De ambtenaar-geneesheer heeft de niet in eerdere medische getuigschriften weergegeven diagnoses die werden gesteld door de arts die verzoekster consulteerde nader besproken en uiteengezet dat bepaalde gezondheidsproblemen een gevolg zijn van of gelieerd zijn aan een reeds eerder ingeroepen medische problematiek, dat bepaalde diagnoses niet worden aanvaard omdat ze niet zijn gestaafd door onderzoeken, dat een nieuw aangevoerde aandoening reeds werd verholpen en dat hij een in het standaard medisch getuigschrift weergegeven medisch probleem als onbestaand beschouwt.

De Raad merkt tevens op dat verweerder op 8 juni 2015 overging tot de intrekking van de op 4 mei 2015 genomen beslissing waarbij verzoeksters derde aanvraag om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, werd afgewezen op basis van de vaststelling dat geen rekening werd gehouden met een aantal diagnoses. Er werd derhalve op dat ogenblik reeds vastgesteld dat er in standaard medische getuigschrift dat verzoekster bij haar derde aanvraag om machtiging tot verblijf voegde nog aandoeningen werden vermeld die tot een verder onderzoek noopten.

De stelling van verweerder dat *“de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling”* is, gelet op voorgaande vaststellingen, in strijd met de stukken van het administratief dossier en met bevindingen van de controlearts op wie verweerder een beroep deed en die expliciet melding maakte van niet eerder vermelde aandoeningen.

Verweerder kan, gezien het voorgaande, niet nuttig verwijzen naar rechtspraak die betrekking heeft op gevallen waarbij geen *“andere medische gegevens”* werden aangevoerd of waar *“nagenoeg identieke elementen”* werden aangebracht. Door erop te wijzen dat de beoordeling van de niet eerder aangevoerde medische problematiek niet kennelijk onredelijk is toont verweerder ook niet aan dat er in casu geen nieuwe elementen werden ingeroepen en dat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet om verzoeksters derde aanvraag om machtiging tot verblijf als onontvankelijk af te wijzen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK